

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

zveme vás do našeho divadla k návštěvě v měsíci prosinci, v měsíci, který zahrnuje čas adventní, vánoční i poslední okamžiky tohoto roku. Přejeme si totiž, abychom vás v hájemství nádherných i moudrých inscenací na našich obou divadelních scénách alespoň trochu ochránili před tou nemilosrdnou smrští, kterou na nás ze všech stran útočí svým diktátem ono materiální zneužití nádherně duchovního poselství svátků Vánoc.

Odvážný německý filosof a spisovatel Oswald Spengler mimo jiné napsal, že „Člověk je šelma“... a my přece dobře víme, že šelmy jsou stejně tak silné, jako i chytré. A obzvlášť právě ty lidské. Avšak ona chytrost i síla se ne vždy uplatňují v ušlechtilé službě bližních vůči bližním. Vždyť celá naše historie je vesměs plná válek a hádek, ve kterých jedni více silnější přemáhají ty méně silné a k vládě se dostávají myšlenky těch vychytralejších. Celý Starý zákon je protkáán obrasy dobývání, plenění a totálního zničení mírumilovných osad a měst.

Onen důvod vítězit v soubojích zbraní i ducha (nedělejme si iluze, že myšlení je vždy jen svaté – 90 % všech válek se vedlo „pro barvu slepičího peří“) je až příliš prostý – ukořistit majetek těch druhých!

A ten chytrý člověk vyvinul i jinou formu osvojování si majetku jiných než prostou silou, a to sice skrze zboží a peníze. Kup zboží a dej peníze! Nebo i jinak: „Kup si (půjči si) peníze!“ Ze všech stran na nás útočí imperativ „kupuj!“. A v předvánočním čase obzvlášť silně. Skoro jako bychom se měli stydět, pokud neutrácíme dostatečně mohutně. A prý se z toho nakonec radují všichni. Nabízí se však otázka na jak dlouho, když se za rok odstartují nové závody v nakupování a z nich roste nová všeobecná radost z toho, jak se nakupuje, resp. utrácí... a za další rok znovu a hlavně víc! Takže radost vždycky jenom na rok a vždycky jenom na Vánoce a vždycky jenom pro ten akt rozbalování všemožných dárečků? Vždyť hodnota většiny těch vesměs narychlo pořizovaných věcí je smutně rychle pomíjívá.

Avšak obdarovávat nemusíme pouze předměty. Vždyť kolik těch rozličných věcí nás již obklopuje a kolik z nich se po nějakém čase ukáže vůbec k něčemu potřebnými a kolik z nich budeme vskutku potřebovat v okamžiku, až budeme tento svět opouštět...? Važme, co pořídí pro to, aby se oči námi obdarovaného nerozzářily radostí z dárku pouze v jediném pomíjivém okamžiku, nýbrž pokusme se mu učinit radost, která bude mít trvalejší charakter.

Když už žijeme ve světě, který, jak se mi jeví, nás všechny jednou znehybní přes veškeré ty své, na prvý pohled vždy potřebné, avšak v konečném efektu nelidské a proti normalitě jdoucí stále se množící zákony, když už tedy nejsme schopni prosadit se se selskou logikou v té džungli zákazů a příkazů, kterou hlídá obrovská a stále se zvětšující armáda nic nevytvářejících byrokratů, nepodřizujeme se zákonům tzv. obecných zvyklostí, z nichž např. vyplývá i diktát nakupovat věci, a to právě v onom předvánočním období. (Jo... a taky na Silvestra musí být sranda, děj se co děj...!)

Samozřejmě, že nevolám po Vánocích bez dáreků nebo po Silvestru bez humoru, jenom se rozhlížím po koutech, ve kterých se krčí naše lidská svoboda a obává se, zdali to nebude jednou trestné, když nějaký lidský jedinec odmítne maširovat se všemi ostatními v jednom davu.

Takže vám přeju svobodné, klidné, nešilené a přitom radostné svátky vánoční a všechno dobré pro vás i vaše blízké v novém roce 2013! A přijďte si toho užít do vašeho Městského divadla Brno, kde jsme pro vás připravili mnoho moudrého, radostného i veselého...! Abychom se mohli zastavit, zamyslet se, zasmát se a vůbec, abychom byli šťastní!

Za všechny kolegy z MdB

 Stanislav Moša, ředitel MdB

PROSINEC
2012
 CENA 15,- Kč

DOKOŘÁN

Jule Styne
Bob Merrill
Isobel Lennartová

Funny Girl

Režie: Pavel Fieber

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

7., 8. a 10. PROSINCE 2012

Sylvie Richterová Vysočina

Kruté kůrky rodné krajiny borové
remízky březové hájky lán ovsá
pole brambor
Jdu a klopýtám
Řepa vojtěška lucerka a někdy ještě len
Modrý sen v divokém
meu

....jen to, co je ukryto v našem Já, je větší než my, je pro nás nesmrtelné a zproštěné náhody a souzní se slovem sfér, ale co nenosíme v sobě, je pro nás náhodné a zůstane náhodné, je pro nás smrtelné, nikdy nebude větší než my, nikdy nás nesevě v náruč.“
Smrt Vergilova

Hermann Broch,
rakouský spisovatel a esejista,
představitel literární moderny

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

*Le
Vaudeville*

MILAN KUNDERA
JAKUB
A JEHO,
PÁN

POČTA DENISI DIDEROTOVI

MOUDRÁ KOMEDIE

REŽIE STANISLAV MOŠA

Foto: Jef Kratochvíl a Tino Kratochvíl

7. listopadu 2012

BRUSEL

V OSLNĚNÍ

VIKTOR SKÁLA

BUSHMAN

Naposledy exceloval Viktor Skála (spolu s kolegou Janem Mazákem) v inscenaci *Jakub a jeho pán*. Otázkami na osud jsme proto tentokrát začali, i když pánem Viktorova života je evidentně spíš čas. Do programu nabitého zkouškami, představeními, divadelními zájezdy tuzemskými i zahraničními totiž ani vrtkavý osud už moc překvapení nevezce...

Věříš na osud? Na to, že všechno je tam někde nahoře napsáno a my nemáme moc šancí s tím něco udělat?

Myslím, že zčásti se to změnit dá a zčásti asi ne. Nevím, odkud jdeme, jak se říká v *Jakubovi*, ale člověk by současně chtěl vědět, odkud a kam směřuje. Každý se zamýšlíme, jestli to má nějaký smysl a jestli všechno není jen marnost nad marnost. Ale každý v sobě současně nese nějakou naději, že by to význam mít mělo. A jak to opravdu bude, asi neví nikdo. Možná si někteří myslí, že ví, ale je otázka, jestli tomu tak skutečně je... Takže asi raději necháme otevřený konec...

Zažil jsi někdy v životě osudové setkání?

S mou ženou.

To bude moje další otázka.

Něco jiného by nebylo?

Osudové setkání bylo asi se Standou Mošou. Když jsem byl ve čtvrtém ročníku na konzervatoři, dal mi před prázdninami vědět, že by se mnou rád mluvil kvůli angažmá. A já si tehdy furiantsky říkal, že přece nejsem blázen, pravda, roli v tom sehrála i vojna. Byl z mé reakce prý trochu rozčarováný, nicméně nezavřel na mne. Znovu jsem od něj dostal nabídku, když jsem končil JAMU – musím se trochu pochlubit, měl jsem tehdy celkem sedm možností na výběr – a to už jsem nezaváhal... A protože jsem tu dodnes, asi to bylo osudové.

Osudová žena?

Osudová žena je moje žena. Potkal jsem se s ní v patnácti na konzervatoři a o rok později, když jsme měli dějiny divadla, jsem se na ni díval a říkal si: Jo, tu si jednou vezmu a budu s ní mít děti... Měl jsem takový vhléd, že ona bude ta pravá... Chodit jsme spolu pak začali až mnohem později. No a čtyři děti s jednou ženou, to už taky bude osudové, ne?

Plus mínus dvacet let stejně angažmá, stejná manželka. Přitom se o hercích tvrdí, že nejsou právě vzorem stálosti. Jsi výjimečný?

Výjimka potvrzuje pravidlo, ale nás je určitě víc. Lára Kolář má taky dlouho jednu ženu, stejně jako Zdeněk Junák i další. Takže půjde spíš jen o nějaký mýtus a bude to stejné jako všude. I když herecké povolání je určitě zranitelnější. Navazujete na jevišti spoustu vztahů se svými hereckými partnerkami, přestože ne intimně, ale není to jednoduché. V divadle trávíte mnohem víc času než s rodinou. Určitě to vyžaduje od partnera trpělivost. S mojí ženou ale stále držíme pohromadě. Tečka. Co o tom víc říkat. Lidem, kteří hned spustí, že jejich vztah je perfektní, moc nevěřím. Když to funguje, není důvod o tom moc mluvit. A ti, co

*S Jitkou Čvančarovou
v komedii
Slaměný klobouk,
režie: Zdeněk Černín*

mají potřebu to stavět na odiv, většinou jen nechťejí přiznat, že je to jinak.

Takže divadlo je tvůj osud, to platí?

Ano. Mívám občas herecké sny, ale naštěstí se osudově nenaplnují, což jsem rád. Před prázdninami se mi zdálo, že budu hrát ve *Faidře*, že roli nezvládám a budu na vyhození z divadla... Což se zaplaťbůh nenaplnilo. Ale

abych se vrátil k první otázce, asi věřím, že je tu něco mezi nebem a zemí, co nám dává dopředu nahlédnout na osudové křížovatky, aniž si z toho něco zapamatujeme. Jen se nám to pak vrátí jako dějá vu.

Je někdy těžké přijmout roli? Byla ti nějaká postava tak protivná, že se ti do ní vůbec nechtělo?

Nemám rád krále

Heroda v *Betlému*, toho nemusím. Ale diváci to nepoznají. Herec si totiž k postavě vždycky nakonec musí najít nějaký vztah. Kdyby mi však někdo znovu řekl, abych hrál Heroda, odmítl bych. Vraždění neviňátek s pomyslením na vlastního syna mi prostě nedělá dobře. Teď jsem se ovšem zamíloval, a to se nestává často, do Pána z *Jakuba*. Fakt se těším, že si to zahrajú. Mám za to, že se nám podařilo inscenací poctít Milana Kunderu. Jeho hra má v sobě velké tajemství i přesah. Sděluje, že smyslem života je přátelství, že všechno je relativní, přátelství však zůstává. *Jakuba a jeho pána* hraji navíc rád také kvůli tomu, že mým partnerem je Honza Mazák, což je můj přítel. Nejen proto, že máme společnou šatnu. Mimochodem, naše šatna číslo 50 je výborná...

Herecká šatna je našinci trochu nesrozumitelný fenomén. Co je na ní tak zvláštního?

Asi to nebude platit o každé šatně, ale naše padesátka je mimořádná. Ředitelem je Zdeněk Junák, Honza je jeho zástupcem a já jsem člen. Občas za námi zavítá Stano Slovák, ale ten už je víc režisér. Povíme si tam spoustu věcí, které bychom si jinak nikde neřekli, i to, co se nám nelíbí. Protože víme, že co tam zazní, nikdo nevynesí ven. Je to o absolutní důvěře. Přál bych všem divadelním šatnám, aby byly jako ta naše.

Herecký život nebývá rovná linka, jednou jsi dole, jednou nahoře. Jak to zvládáš?

*S Jitkou Čvančarovou
v komedii
Vydrž miláčku!,
režie: Zdeněk Černín*

*S Martinem Havelkou
v komedii
Jakub a jeho pán,
režie: Stanislav Moša*

Měl jsem vždycky štěstí na režiséry i na role. Herci bývají z podstaty nespokojení, když mají hodně komediálních rolí, touží po dramatictějších, a naopak. Ale já musím říct, že teď jsem celkem spokojený herec. Mám výhodu, že režisérům asi nevadím a chtějí se mnou pracovat. Doufám.

Naposledy jsme si pro Dokořán povídali skoro přesně před rokem. Co se za tu dobu u tebe změnilo?

Hmmm. Ani nevím. Vyrostl mi syn, v lednu mu budou čtyři. A i když teď říkám, že jsem celkem spokojený, prožil jsem si horší období plné splnění. Většina lidí soudí, že jsem humorista, ale já někdy mívám potřebu být hodně sám. Pak přijdu domů a nekomunikuji. I pro moji osudovou ženu to pak bývá těžké, ale ona chápe, že člověk v divadle vydá moc energie a musí ji někde dočerpávat. Přestože doma není jako prorokem.

Máš vůbec čas na odpočinek?

Pořídili jsme si chalupu a je to moc dobře. Musí se udržovat, což vyžaduje hodně fyzické

práce. Natírám, sekám dřevo, pořád je tam co dělat. To je nejlepší relax – a pak ještě tenis. A procházky se psem.

To je novinka, psa jste přece před rokem neměli. Jak se jmenuje?

Je to border kolie a už od paní chovatelky si přinesla jméno Goro. Je to velmi slunný, pozitivní pes do nepohody. I když prší, tak vám nevadí, že s ním musíte ven.

*V oslnění s Viktorem tápala Jiřina Veselá,
foto: jeff Kratochvíl*

*S Janem Mazákem
v inscenaci MOJZIS,
režie: Hana Burešová*

vyhláška - Jakub a jeho pán; Brusel, Belgie

Pondělí, 5/11/2012

Sraz účastníků zájezdu: 23:45 hod
Přistavení autobusu: 23:45 hod – tř. kp. Jaroše

Úterý, 6/11/2012

Odjezd Brno: 00:15 hod – tř. kpt. Jaroše
Příjezd Brusel: cca 15:00 hod (check-in od 15:00)
Ubytování: Hotel Max, 107 Boulevard Adolphe Max, 1000 Brusel
Vzdálenost hotelu a divadla = cca 1,1 km (15 minut chůze) či 2,5 km pro vozidla

Středa, 7/11/2012

Divadlo: Theatre du Vaudeville,
Galerie de la Reine 13, 1000 Brusel

8:30 hod – vykládka dekorace

Následuje stavba, světlo....

Odpoledne – zkouška, vč. titulků
(*bude upřesněno*)

**19:30 – 21:30 hod představení: Milan Kundera,
JAKUB A JEHO PÁN**
po představení – bourání a nakládka
(vyklizeno do 24:00 hod)

Čtvrtek, 8/11/2012

09: 00 hod – předpokládaný odjezd z hotelu

VAN OF THE YEAR 2013

TRANSIT Custom

Brno, Bělohorská 46

www.fordcarent.cz

CARent

Můžete třemi větami curriculum vitae?

Narodil jsem se v podstatě do „nehudební“ rodiny, ale v šesti letech jsem si na rodičích vymohl návštěvu hodin houslí. Podařilo se a po absolvování brněnské konzervatoře jsem dva roky působil v Praze v Armádním uměleckém souboru. Po návratu do Brna jsem přešel z operního orchestru do brněnské zpěvohry a v roce 1975 (bože, to je let!) jsem se stal po úspěšně vykonaném konkurzu koncertním mistrem orchestru zpěvohry. Samozřejmě stále spolupracuji s dalšími orchestry v Brně, Praze a často také v zahraničí. Založil jsem také se svými kolegy dva orchestry (Salonní Orchester Brno a Broadway Band Brno), s nimiž vystupujeme příležitostně v tuzemsku i v zahraničí.

Tento měsíc skončí vánočními svátky, máte už představu, jaké dárky rodině?

Musím se přiznat, že dlouhodobé plánování dárků není mojí silnou stránkou. Nejednou jsem 23. prosince usilovně nakupoval. Ona představa je jedna věc a samotná realizace věc druhá. Představu většinou mám. Jen mi čas ji naplnit.

ORCHESTR MdB

FRANTIŠEK ŠKOLAŘ

Slíbil jste si něco při vstupu na hudební dráhu a podařilo se vám to splnit?

Nemohu říci slíbil. Když jako mladý člověk vyjdete ze školy, určitou dobu to přece jen trvá, než se rozkoukáte. Spíš jde o to, dělat to naše „muzikantské řemeslo“ naplno s nasa-

zením, a to se mi snad doposud v mém hudebním životě daří. Hudební nástroj není mašinka na knoflík, kterým se spustí nebo zastaví, a smyčcový nástroj zvlášť, je to neustálý proces hledání. Od intonace, výrazu atd.

Vaše muzikantská dráha otvírá prostor pro fantazii, kdy jste toho nejvíce využil?

Možná to bude znít poněkud nadneseně, ale vždy když vezmu housle do rukou a začnu hrát. Bez zapojení fantazie to snad ani nejde. Jak se praví v *Čarodějkách z Eastwiku* – „tady jsou noty a v těch notách je hudba“, bez fantazie to budou pořád jen noty. Je ovšem úžasné, že každý interpret nachází v těch notách hudbu naprosto osobitou. Právě díky rozmanitosti fantazie každého interpreta dokáže být hudba tak bohatá.

Jaké jste prožil největší dobrodružství, nejen s houslemi?

Nevím, jestli to lze nazvat dobrodružstvím, ale dodnes vzpomínám na setkání se slavným mořeplavcem Thorem Hayerdalem. A docela dobrodružné byly též cesty po norském severu. Dokola tři až čtyři metry vysoké bariéry sněhu, rozbouřené moře ve fjordech a zledovatělé silnice. Ovšem na koncert se muselo přijet včas.

Máte ve světě někoho jako svůj výrazný vzor?

Samozřejmě, je spousta vynikajících světových houslistů, které jsem v životě obdivoval, za všechny bych jmenoval Itzhaka Perlmana, Jaschu Heifetze či Davida Oistracha. Nezapomínal bych ani na naše české vynikající houslisty Josefa Suka nebo svého vrstevníka Václava Hudečka.

Narazil jste během své muzikantské dráhy na opravdu tvrdou zeď?

To je docela těžká otázka. Vždy se najdou situace, kdy si člověk obrazně řečeno natluče nos, ale jak se praví, „co tě nezabije, to tě posílí“, tak se mi zatím podařilo ty zdi překonávat bez újmy na zdraví a bez ztráty květinky.

Jakou literaturu čtete pro zábavu?

Pokud se mám opravdu při četbě knížky pobavit, většinou sáhnu po nějaké dobré detektivce Eda McBaina nebo Dicka Francise.

Text a foto: jeř Kratochvíl

Disney's
and Cameron Mackintosh's

Režie **Petr Gazdík**

MARY

POPPINS

14. - 21. a 26. - 31. PROSINCE 2012

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

Foto: Jan Kratochvíl

ČERT TĚ VEM!

LUCIE ZEDNÍČKOVÁ

Vlastně jsem nepředpokládal, že to bude až takový problém udělat rozhovor s někým, s kým žijete pod jednou střechou, ovšem jak začít? Dochází mi, jaká je to výhoda, když tázající se má aspoň minimální odstup od tázaného. Tak si pojďme jen tak povídat a snad se nedozvím něco, co bych raději ani nechtěl slyšet.

Jak se ti líbí v Brně po těch třech letech, co tu žijeme spolu?

Čím dál víc, už se tady začínám orientovat, takže se cítím samostatná.

To znamená, že už víš kudy ke kadeřníkovi, na nehty a kde dělají nejlepší kávičku...?

No jasně, to je základ. Taky už vím, kde dobře vaří a kde tě najdu, když dlouho nejdeš.

No, to by mě zajímalo?

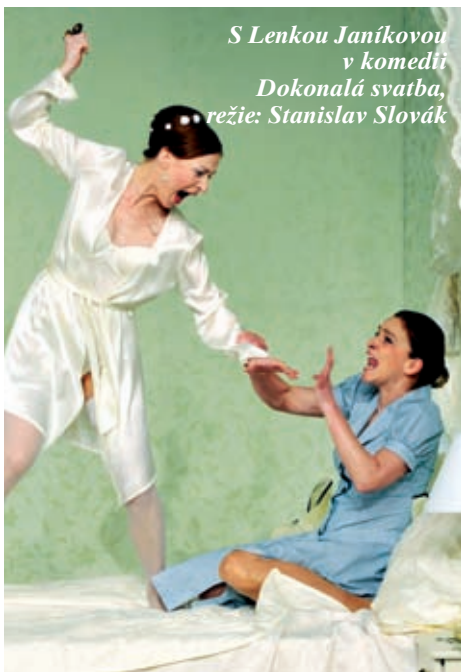
V klubu, v posilovně nebo v hospodě. Nebo běhajícího po Lužánkách.

No a je to tady, to jsem zrovna slyšet nepotřeboval. Nabízí se otázka, jaký máš vztah ke sportu?

Strašně ráda se na něj dívám. Myslím obecně dívám, ale pokud něco zajímavého běží v televizi, je to nejlepší, protože si u toho můžu zdřímnout. A taky se ráda dívám, když s klukama hrajete fotbal a když dáš gól, tak jsem na tebe pyšná.

*S Jaroslavem Matějkou
v komedii
Jakub a jeho pán,
režie: Stanislav Moša*

*S Lenkou Janíkovou
v komedii
Dokonalá svatba,
režie: Stanislav Slovák*

A jsi taky tak pyšná, když potom přeš moje kopačky a štulny?

Já tvoje smrádky miluju, protože jsou tvoje. Je to jako když si šnek naprdí do domečku. A který sport tě vlastně baví nejvíc?

Vlastně ten, při kterém si nic neudělám. Nevíš, jaká je to radost, když z nového kurtu odcházíš stejně hrdě jako na něj vstupuješ. Ale bez humoru, fotbal je asi nejvíc. Aby to ale nevypadalo, že jsi gaučový povaleč, ty jsi přece závodně lyžovala?

To je pravda, skoro až do maturity. Taky to je jediný sport, který mě dodnes baví dělat aktivně. Jenomže postrádám jakoukoliv soutěživost, a proto pro mě ztrácelo význam dříít, abych byla první. A o to asi v profi sportu jde, ne? Můj nejlepší výkon byl juniorské třetí místo na mistrovství Čech. Což je zázrak, protože, jak jsem posléze zjistila, jsem na sporty pěkná nešika.

Mistrovství Čech? To jste lyžovaly na Petříně, ne?

Ne, na kartáčích v Praze Motole, kde když spadneš, tak si sedřeš kombinézu až na krev. *Raději vyhrát třetí místo než se esteticky znemožnit, no, taky je to cesta. A teď odji-*

nud, máš po premiéře hry *Jakub a jeho pán. Jak se ti zkušelo?*

Já jsem poprvé zkoušela se Standou (Mošou), tak jsem byla zvědavá a bylo to moc příjemné. Jednak kvůli lidem, kteří se na inscenaci podílejí, a taky proto, že jsem měla pocit, že se Standou máme na tu postavu stejný názor. Když mi začal něco říkat, hned jsem věděla, co po mně chce.

To je škoda, že to tak nefunguje u nás doma. Ale funguje. Navíc, ty nic říkat nemusíš, u tebe stačí, když pohneš obočím. Hned vím, že máš hlad... a tak.

Tak ti děkuju. Máš nějaké představení v našem divadle, které tě chytlo za srdce?

Mě chytá v tomhle divadle za srdce muzikál, protože ho neumím. Baví mě *Čarodějky*, ale s tebou...

Dobře, rozmlouvat ti to nebudu a dál?

Bídníci a Tři sestry. Jo a Tři mušketýři. A co ty, co tebe baví nejvíce? Máš nějaký herecký sen?

S přibývajícím lety, které trávím v tomhle divadle, zjišťuju, že mě baví hlavně ta parta,

S Viktorem Skálou v komedii *Jakub a jeho pán, režie: Stanislav Moša*

se kterou se na určitém představení potkám. A je jedno, jestli hrajeme řachandu, muzikál nebo psychodrama.

To zní jako strašné klišé... můžeš to nějak konkretizovat?

To je fuk, jak to zní. Zeptej se chlapů ze stavební firmy, jaké staví raději domy? Zkrátka mám rád tu danou partu lidí, která se na inscenaci podílí.

Já vím, že máš v divadle své druhé „doma“. ***Ale to je téma lidma, které mám rád, se kterým se můžu i pohádat, se kterým hraju fotbal, tenis a se kterým mě baví pracovat. Teď mě napadá, máš pro mě už dárek k Vánocům?***

Napsal sis už Ježíškovi? Mně totiž dnes Amálka v autě říkala, že lidi jsou úplně blbí, protože v rádiu řeší, co se kde dá levně pod stromeček koupit, přitom stačí napsat Ježíškovi a mají to zadarmo.

Někdy bych si přál, aby mi bylo osm let jako Amálce.

*S Petrem Štěpánem
a Hanou Holišovou
v komedii
Dokonalá svatba,
režie: Stanislav Slovák*

Ale tobě je, všichni herci mají v sobě to malé dítě, a proto tuhle práci můžou dělat, hrát si až do smrti jako malé děti.

A tak ty mi neřekneš, jestli dostanu svetr, nebo ne?

Pro mě jsou Vánoce hlavně ta vánočka, co pečem spolu a *Tři oříšky pro Popelku*. Sil-

vestra můžu trávit kdekoliv, ale o Vánocích chci být doma.

Já budu například trávit Silvestra v divadle.

Já vím, budete tam trávit staré tety a já tam budu otrávená na tebe čekat, až se tam všichni otrávíte.

Počkej, teď trošku prozrazuješ zápletku, nech diváky, ať se mají na co těšit.

To je mi líto, ale všem našim divákům přeju do nového roku 2013 hodně štěstí a zdraví a ať se nenechají aspoň do léta ničím a nikým otrávit.

A já bych všem lidem popřál, aby v tom roce 2013 přestali na chvíli mudrovat nad tím, že soused má víc než já.

***Tak šťastný a převeselý!
Lucka Zedníčková
a Petr Štěpán***

Foto: jeř Kratochvil

*Zdeněk Merta
a Stanislav Moša*

*Aneta Majerová
a Hana Kratochvílová*

*Milan Němec,
Hana Holišová,
Markéta Sedláčková,
Aneta Majerová*

ZKOUŠKY OČISTEC

REŽIE STANISLAV MOŠA

Foto: jeř Kratochvil

VELKÁ ZKUŠEBNA

*Jaroslav Záděra,
Dušan Vítězek*

Zdeněk Junák

Dan Kalousek

Gabriela Karmazínová

Joseph Kesselring:

JEZINKY A BEZINKY ANEB ARSENİK A STARÉ TETY

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nasmál...! Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy, příjemné a pohostinné slečny, zvou podobně staré pány na bezínkové víno... V této rájské pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé... A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Herfortová, Jana Gazdíková, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Bureš, Karel Mišurec, Tomáš Sagher, Michal Isteník a Robert Urban.

Georges Feydeau:

BROUK V HLAVĚ

V tomto povedeném kousku není o zábavu nouze: námětem hry je věc velice choulostivá – manželské selhání. S ironií, vtipem a šarmem je rozehrán jednoduchý příběh o domnělé nevěře v hodinovém hotýlku U galantní kočičky, do kterého jsou postupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá komedie je plná zcela neuvěřitelně vystavených humorných situací a skvostných gagů. Mimořádně temperamentní inscenace, která je u diváků natolik populární, že se na repertoáru MdB drží více než patnáct let, stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Jiří Dvořák nebo Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Zdeněk Junák a další.

Václav Cejpek, Zbyněk Srba, Jan Šotkovský, Dalibor Štrunc:

BETLÉM

Pastorála aneb Hry vánoční

Vánoce – jeden z příběhů, na kterém stojí naše civilizace, příběh o narození Ježíše Krista. Příběh, který nutká a vybízí k znovuzpřítomňování i na divadelních prknech. Příběh, který si Městské divadlo Brno nechťelo a nemohlo nechat ujít, u kterého nemohlo dopustit, aby chyběl v jeho repertoárově nabídce. Autorský tým (jehož součástí kromě režiséra Zbyňka Srby byl i rektor JAMU Václav Cejpek a dramaturg inscenace Jan Šotkovský) se však rozhodl nesáhnout po existujících lidových hrách a montážích z nich, ale vytkočil cestou nepoměrně riskantnější. A sice cestou koláže, kterou nechce jen na divadle oživit líbeznot jeslíček, ale nahlédnout betlémský příběh z více úhlů, zařadit jej do širšího biblického kontextu, vzrušovat současným pohledem, provokovat montáží zdánlivě nesoudržných prvků.

Tak se v textu inscenace *Betlém* kromě starozákonních a novozákonních motivů a fragmentů z českých lidových

her objevují i překlady z lidových her polských, valašských písňový folklor, songy skupiny Cimbál Classic, texty Franze Werfela, Milana Růfuse nebo Ladislava Fukse. Cílem však není destrukce vánočního příběhu – je jím suggestivní zážitek, bohatá a poutavá podívaná, která nahlédne onu historiku, kterou zdánlivě všichni známe (ale známe ji opravdu?), ve vzrušivé nečekaném světle. (*Narodil se Kristus pán* ovšem chybět vskutku nesmí a nebude.) Nedílnou součástí představení je i hudba Dalibora Štrunca nahraná souborem Cimbál Classic, která volně vychází nejen z moravských vánočních tradic. Baladičnost příběhu podtrhuje na scéně i dvě živé kapely (hudecká a klezmerská) a děti souboru Primavera.

Režie: Zbyněk Srba

Hrají: Ladislav Kolář, Mária Lalková, Petr Štěpán, Michal Isteník, Eva Ventrubová, Milan Němec, Viktor Skála, Jakub Przebinda, Alan Novotný, Stano Slovák, František Horáček, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák, Jana Musilová, Jan Čuma a další.

Lucius Annaeus Seneca:

FAIDRA

Původně řecká báje o Faidře, kterou zničí nešťastná láska k nevlastnímu synovi Hippolytovi, je dnes známá především díky slavné Racinově tragédii, která vychází nejen z Euripidova *Hippolyta*, ale i Senecovy *Faidry*. Mnoho dalších autorů se tímto mýtem inspirovalo volně, např. Eugene O'Neill ve své *Touze pod jilmy* či Robinson Jeffers v básni *Cawdor* a dramatu *Zena z Kréty*. Příběh je to stále živý, jako jsou ještě pořád živé lidské touhy a bolesti, a dnes jako jindy hovoří o nezměrné a zničující síle nenaplněné lásky, o propastech lidské duše. Je to krátké, hutné drama bez velkých odboček mířící k jádru, které neřešitelnou situaci pítvá nemožně, z hlediska stoického moralisty, ale bez okázalého moralizování – dává totiž prostor k pochopení celá ta tragické události. V inscenaci hostuje herečka Helena Dvořáková, absolventka JAMU a léta členka našeho souboru, která za ztvárnění role Faidry v pražském Divadle v Dlouhé získala Cenu Alfréda Radoka.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Helena Dvořáková, Lukáš Janota, Viktor Skála, Irena Konvalinová, Igor Ondříček, Eva Jedličková, Hana Kovářková a Eva Ventrubová.

B. Kid, P. Štěpán, J. Šotkovský, S. Slovák:

MĚSÍČNÍ KÁMEN

Spletitý příběh vypráví o drahokamu mimořádné hodnoty, který může svého majitele zaručit nesmrtelností a který je ukraden mřivomilovnému mnišskému řádu Hubulů. Ti se jej vydávají nalézt, ale zjišťují, že stopy vedou do podivného, skrznaskrz hrůšného a zkaženého mexického městečka Santa Mondega. A to je jen začátek parodické, zábavné a nápadité divadelní podívaně, která si pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upířského hororu či westernu a kde se střetává asijské bojové umění šaolinských mnichů s proklatě rychlými pistolemi!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Aleš Slanina, Jan Mazák, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Evelína Kachlířová, Tomáš Sagher, Martin Havelka, Marta Prokopová, Igor Ondříček, Rastislav Gajdoš a další.

PROGRAM PROSINEC

Činoherní scéna

2.12. ne	19.30	Brouk v hlavě	
3.12. po	19.30	Brouk v hlavě	
4.12. út	18.00	Brouk v hlavě	
5.12. st	19.30	Faidra	AB3
7.12. pá	19.30	Zkrocení zlé ženy	
8.12. so	19.30	Dokonalá svatba	
9.12. ne	19.30	Jakub a jeho pán	D
14.12. pá	14.00	Jezinky a bezinky	
14.12. pá	19.30	Jezinky a bezinky	zadáno
15.12. so	19.30	Jezinky a bezinky	P
16.12. ne	18.00	Křídla 2011/2012	
17.12. po	19.30	Jezinky a bezinky	A1
19.12. st	19.30	Jezinky a bezinky	A3
20.12. čt	18.00	Betlém	
21.12. pá	18.00	Betlém	
22.12. so	18.00	Betlém	
27.12. čt	19.30	Jezinky a bezinky	A4
28.12. pá	19.30	Jezinky a bezinky	E5
29.12. so	19.30	Jezinky a bezinky	A6
30.12. ne	18.00	Jezinky a bezinky	
31.12. po	18.00	Jezinky a bezinky	Silvestrovské představení

Hudební scéna

3.12. po	19.30	Kvítek z horroru	
4.12. út	18.00	Kvítek z horroru	
6.12. čt	18.00	My Fair Lady (ze Zelnáku)	zadáno
7.12. pá	19.30	Funny Girl	zadáno
8.12. so	15.00	Funny Girl	
8.12. so	19.30	Funny Girl	
9.12. ne	18.00	Advent a andělé 2012	
10.12. po	18.00	Funny Girl	
14.12. pá	18.00	Mary Poppins	
15.12. so	14.00	Mary Poppins	
15.12. so	18.00	Mary Poppins	
16.12. ne	14.00	Mary Poppins	
17.12. po	18.00	Mary Poppins	
18.12. út	19.30	Mary Poppins	A2012/M2012
19.12. st	19.30	Mary Poppins	R2012/X2012
20.12. čt	19.30	Mary Poppins	Z2012/T2012
21.12. pá	18.00	Mary Poppins	
22.12. so	15.00	Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
22.12. so	18.00	Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
23.12. ne	18.00	Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
26.12. st	18.00	Mary Poppins	
27.12. čt	18.00	Mary Poppins	
28.12. pá	18.00	Mary Poppins	
29.12. so	14.00	Mary Poppins	
29.12. so	18.00	Mary Poppins	
30.12. ne	16.00	Mary Poppins	
31.12. po	17.00	Mary Poppins	Silvestrovské představení

Betlém

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

2.1. st	19.30	Škola základ života	
3.1. čt	18.00	Škola základ života	
4.1. pá	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
5.1. so	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
6.1. ne	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
7.1. po	19.30	Jezinky a bezinky	AB1
8.1. út	19.30	Jezinky a bezinky	A2
9.1. st	19.30	Jezinky a bezinky	AB3
10.1. čt	19.30	Jakub a jeho pán	AB4
11.1. pá	19.30	Jakub a jeho pán	AB5
12.1. so	19.30	Zkrocení zlé ženy	zadáno
13.1. ne	18.00	Zkrocení zlé ženy	
14.1. po	19.30	Dokonalá svatba	
15.1. út	19.30	Jezinky a bezinky	C2
16.1. st	18.00	Jezinky a bezinky	
17.1. čt	19.30	Jezinky a bezinky	C4
18.1. pá	19.30	Jezinky a bezinky	A5
21.1. po	19.30	Dokonalá svatba	
22.1. út	19.30	Jezinky a bezinky	E2
23.1. st	19.30	Sluha dvou pánů	
24.1. čt	18.00	Sluha dvou pánů	
25.1. pá	19.30	Jakub a jeho pán	E5
26.1. so	19.30	Jakub a jeho pán	AB6
28.1. po	18.00	Tři v tom	
29.1. út	18.00	Měsíční kámen	
30.1. st	18.00	Měsíční kámen	

Hudební scéna

6.1. ne	17.00	Tříkrálový koncert	
13.1. ne	13.30	Les Misérables (Bídníci)	zadáno
13.1. ne	19.00	Les Misérables (Bídníci)	zadáno
18.1. pá	14.00	Očistec	
18.1. pá	19.30	Očistec	zadáno
19.1. so	19.30	Očistec	P
20.1. ne	19.30	Očistec	D/E7
21.1. po	19.30	Očistec	A1/AB1
22.1. út	19.30	Očistec	A2/AB2
23.1. st	19.30	Očistec	A3/AB3
25.1. pá	19.30	Čarodějky z Eastwicku	
26.1. so	19.30	Čarodějky z Eastwicku	
27.1. ne	18.00	Čarodějky z Eastwicku	
29.1. út	18.00	Chicago	PP1
30.1. st	19.30	Chicago	zadáno
31.1. čt	18.00	Chicago	PPP/P18

Chicago

KŘÍDLA 2011/2012

slavnostní vyhlášení divácké ankety

Po celou divadelní sezónu mohou příznivci Městského divadla Brno prostřednictvím anketních lístků zveřejňovaných v časopisu *Dokořán* hlasovat pro svého nejoblíbenějšího herece, herečku, ale také režiséra, výtvarníka, hudebního skladatele i jednotlivou inscenaci. Jeden z prosincových dnů pak v divadle už tradičně patří slavnostnímu vyhlášení výsledků divácké ankety, které nese název *Křídla*. Každý takový večer se nese ve slavnostním duchu, každý rok je jiný, neopakovatelný a doufejme, že i nezapomenutelný. Vaši oblíbení umělci se totiž vždy předvedou v docela jiném světle, než je všichni známe! Večer nejen plný lesku, ale také mnohých překvapení, zajímavých zážitků a vtipných gagů, je oceněním hereckých výkonů v inscenacích uplynulé sezóny a ze strany herců naopak poděkováním za přízeň diváků. Neboť světla ramp jen pomyslně oddělují dva póly, které jsou součástí jednoho světa – světa divadla, k němuž neodmyslitelně patří herci na jevišti a vy, diváci v hledišti. I večer s *Křídly* je tu především pro vás.

Scenář a režie: Igor Ondříček

Howard Ashman, Alan Menken:

KVÍTEK Z HORRORU

Květinářství pana Mushníka je zapadlý kráček, kam málokdy zavítá zákazník. I proto je jeho majitel nevrlý a málokdy se usměje na své dva pomocníky – zbrklého naivu Seymoura a sladkou, životem pronásledovanou Audrey. Vše se však změní, když Seymour jednoho dne, právě během zatmění slunce, koupí v jednom exotickém obchodě zvláštní rostlinu. Rostlinu, kterou ještě nikdy neviděl, jejíž jméno nenalezl v žádných moudrých knihách, rostlinu, jež zavíná změnu v životech všech přítomných. Seymour ji pojmenuje Audrey 2, na počest dívky, s níž se denně setkává a kterou platonicky miluje, která však chodí se sadistickým stomatologem Orinem. Stačí malá chvilka, kdy se ve výloze květinářství tato zvláštní rostlina objeví a rázem se dveře obchodu netrhnou. Pokladna se začíná plnit, ale Audrey 2 začíná vadnout, dokud Seymour náhodou nepřijde na to, po jaké vláze jeho kytička touží. Lidská krev! Seymour pro ni začne shánět potravu, květina roste, celý svět se o zvláštní rostlinu zajímá, její majitel se stává slavnou osobností a snaží se tajit, jakou příšerou vlastně vypěstoval.

Muzikálovou černou komedii vytvořili Howard Ashman (libreto) a Alan Menken (hudba) podle nízkorozpočtové amerického filmu z roku 1960. Autoři příběh upravili, připsali rock'n'rollovou hudbu ve stylu 60. let a uvedli v roce 1982 na off-Broadwayi. Od té doby se muzikál proslavil po celém světě a v roce 1986 se dočkal i své slavné, filmové verze v režii Franka Oz.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Tereza Martinková nebo Svetlana Janotová, Hana Holířová nebo Ivana Odehnalová, Zdeněk Bureš nebo Miloslav Čížek, Martin Havelka nebo Igor Ondříček, Dušan Vitázek, Marta Prokopová nebo Michaela Horká a další.

Jule Styne, Bob Merrill, Isobel Lennartová:

FUNNY GIRL

Tento slavný americký muzikálový titul měl premiéru na Broadwayi již v roce 1964, kde ihned zaznamenal fenome-

nální úspěch a hrál se více než třináctsetkrát. Od té doby příběh vaudevillové umělkyně Fanny Briceové uchvacuje diváky po celém světě. Jeho oblíbenost způsobil i stejnojmenný film z roku 1968 s Barbrou Streisandovou a Omarem Sharifem v hlavních rolích, za který světoznámá herečka získala Oscara, a nutno dodat, že tuto roli hrála také v divadelní premiéře. Strhující vyprávění o životě a velké lásce umělkyně a jejího manžela, hazardního hráče, je plně nezapomenutelných tanečních čísel a již zlidovělých melodií. Navíc je inspirováno skutečným příběhem herečky, tanečnice a zpěvačky, která se díky svému fenomenálnímu talentu a smyslu pro humor dokázala i přes počáteční nepřízeň osudu doslova proměnit z ošklivého káčátka v zářící a oblíbenou hvězdu divadelních produkcí. Muzikál byl oceněn hned několika slavnými cenami Tony.

Režie: Pavel Fieber

Hrají: Radek Coufalová nebo Hana Holířová, Lukáš Vlček nebo Aleš Slanina, Igor Ondříček nebo Denny Ratajský, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Hana Horká nebo Zdena Herfortová, Jana Musilová, Lenka Bartolšicová a další.

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe:

MARY POPPINS

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkci Walt Disney s rodinným muzikálem *Mary Poppins*, českým divákům známým v první řadě díky divadelnímu remaku proslulého filmu z roku 1964, ověněného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na práni malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií a zcela převrátí přísný řád Banksovic domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: „Stačí jen chtít a rázem vše je možné!“

Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron Mackintosh, čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádné výpravno podívanou, která sklízí úspěchy v Londýně i na Broadwayi.

Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve šestým. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

Režie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2010. Choreografie se ujala Lucie Holánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasně představitelky titulní role: Alenu Antalovou, Radku Coufalovou či Johanu Gazdíkovou.

Dále hrají: Dušan Vitázek nebo Denny Ratajský, Martin Havelka nebo Milan Němec, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světnicová, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Karel Mišurec a další.

NA SKLENIČCE

SE ZDENOU HERFORTOVOU

JEDNOU DÁMA, JEDNOU TETKA

Se Zdenou Herfortovou jsme se sešly v divadelním klubu po jedné z prvních zkoušek hry *Jezinky a bezinky*. Ve slavné detektivní komedii, objevené pro české publikum Janem Werichem, „řadí“ v roli roztomile bláznivé postarší dámy se stejnou noblesou jako kdysi v charakterních postavách her české i světové klasiky.

Znala jste komedii Jezinky a bezinky předtím? Viděla jste film nebo nějaké divadelní zpracování?

Kdysi jsem tohle představení viděla v Praze, ale to už je dávno. Je to skvěle napsaná konverzační komedie s anglickým humorem.

Příběh vypráví o dvou starších sestrách-slečnách, jejich synovcích a domě, ve kterém se dějí zvláštní věci. Těšíte se, že se na jevišti vyřádíte v takové herecké poloze?

Je pravda, že mám teď na divadle takové „tetskované“ období. V Divadle Metro v Praze na Národní třídě hraji v komedii *Drahé tety a já* také slečnu tetu. Partneřím tam s Jarkou Obermaierovou a obě se vždy na představení, na sebe a na naše kolegy, se kterými hrajeme, moc těšíme. Ale tak to prostě v hereckém životě chodí: jednou dáma, podruhé jinak. Bohužel taky pro moji věkovou kategorii už není tolik rolí napsaných, ale tyhle tety jsou vděčná herecká poloha. Navíc se všichni u těchto komedií můžeme kvalitně bavit.

Máte ráda detektivky?

Mám ráda detektivní komedie. Detektivky už nemám čas číst, ani se na ně dívat.

A co černý humor, je vám blízký?

Humor mám samozřejmě ráda skoro v každé podobě. Jen nesmí být urážlivý nebo nucený za každou cenu. Nerada říkám rádoby

moudra. Názor na humor vůbec se mi samozřejmě léty vyvíjel. Když jsem byla mladá, ráda jsem řešila hluboké intelektuální otázky, nekonečnost vesmíru, lásku, smrt, a tak do nekonečna... Vše jsem brala spíše vážně, až tragicky. Humor jako koření života jsem jako recept nechávala. Kdežto jak už má člověk něco odžito, přirozeně se to promění. Zjistí, že se určité věci dají brát s nadhledem, neřešit je hned, čekat, žít a snad je pochopit i humorně z mnoha stran, které mu kdysi zůstaly utajeny.

Takže i na divadle jsou vám bližší komedie?

Miluji komedie. Není pro herce hezčí pocit, než když vidí v hledišti rozesmáté obličej. Smích je blahodárná žíla a je nádherně osvobozující. Myslím, že lidé chodili vždycky do divadla nejradši právě na komedie. Já jsem ještě vyrostla na ruských klasikách, tehdy jsme se s tím v divadle něco natrápili. Ale trápili jsme se rádi! Jenže dnes se změnilo společenské klima a pokud nepodáte klasiku zábavně, lidé to obtížně přijímají. Ale není se jim co divit. Je toho na ně moc v běžném životě, tak si v divadle touží hlavou i srdcem odpočinout.

Vás tohle ale tolik mrzet nemusí, protože jste si za svůj herecký život zahrála desítky rolí klasického repertoáru, nejvíce při angažmá ve Státním divadle v Brně. K ojedinělým patřila v tomto směru hlavně vaše herecká partnerství s Ladislavem Lakomým a Jaroslavem Dufkem. Jak na ně vzpomínáte?

Nevzpomínám, protože to by znamenalo, že už je to něco konečného. Ale oni ve mne pořád někde jsou... Uvědomuji si, že to bylo něco velmi vzácného. Ještě nedokážu přesně dost dobře definovat, v čem to bylo, ale jen vím, že bylo obrovské štěstí, že mě něco takového vůbec potkalo. Nebyli jsme jen parta hravých herců, ale koncepčních umělců. A lidé nám z hlediště dávali najevo, že to naše počinání jde správným směrem. Pro mne byli Jaroušek i Laďa velmi zásadní lidé, a to v práci i v životě. Byli to kamarádi, navíc vzdělaní a fajn chlapi.

Možná to výjimečné souznění podporovala i tehdejší společenská atmosféra, kdy se i v divadlech fungovalo daleko více spolu. Je to tak?

Je pravda, že tehdy pro nás bylo divadlo vším. Já jsem jím byla naprosto posedlá a měla motor pořád nastartovaný na dvě stě procent. Bývala jsem ten typ člověka, který neviděl sluníčko, neviděl kvetoucí stromy, ale znal jenom prkna a jeviště. Jako kůň s klapkami na očích, který letěl z divadla do školy učit, odtud do televize, potom do dabingu... Divadlo je zkrátka druh velmi vzácné drogy, která, doufám, bude fungovat v mém popelu i po smrti. Amen.

Vnímáte to tak pořád?

No, teď už jsem trochu dál. V životě je ještě

tolik nádherných věcí, co bych chtěla poznat nebo bych na ně ráda měla víc času. Například celá moje rodina, vnoučata, která rostou jako z vody... Zdá se to banální, ale třeba bych ráda ještě víc cestovala. Nebo bych ráda měla někdy pejska nebo psi slečnu, což při mém současném tempu zatím pořád nejde, protože by byl chudák a já taky. Ke všemu jsem neskutečně vášnivý a závistivý houbař. Závídím každému, kdo najde víc hub než já. Také jezdím na kole, plavu... Další mojí posedlostí je internet, na tom jsem naprosto závislá. Musím se denně podívat, jaké bude počasí, přečíst si zprávy, vyřídít emaily, přečíst nejnovější drby atd... Miluji knihy. Kdybych mohla, tak bych měla obrovskou knihovnu... No jo, tak si říkám, že skromnost mi nechybí. ***Jak vás tak poslouchám, na odpočinek se ještě rozhodně nechystáte...***

Odpočinek? Důchodcovské bačkory u mě snad zatím nehrozí. A tepláky oblékám zatím jen když jdu do lesa na houby.

Lenka Suchá

foto: jeff Kratochvil, kresba: Petr Hloušek

VÁNOCE V MdB 2012

Letošní rok vám přinášíme mimořádný dárek ve formě **Vánočního dárkového poukazu**, jehož hodnota je 580,- Kč, prodejní cena je ovšem jen 500,- Kč. Další výhodou je prodloužená doba platnosti, která trvá až do konce divadelní sezóny!

Obdarujte své blízké zážitkem, který si mohou sami napláňovat.

Poukazy jsou k dostání ve všech našich pokladnách, jejich počet je však omezen!
www.mdb.cz

HUDEBNÍ SCÉNA

14. - 21. a 26. - 31. PROSINCE 2012

MARY POPPINS

REŽIE PETR GAZDÍK

ČINOHERNÍ SCÉNA
20. - 22. PROSINCE 2012
V 18.00 HOD.

BETLÉM

REŽIE ZBYNĚK SRBA

Foto: Petr Kratochvíl

ŽIVÝ BETLÉM

DIVADELNÍ DVORANA
20. - 22. PROSINCE 2012
V 17.30 HOD.

ODVĚKÝ TRIK LIDSTVA: VPŘED – TO JE KAMKOLI

S velkým očekáváním uvedli v Městském divadle Brno jako poctu Milanu Kunderovi v jeho rodném městě jeho nejhranější drama – *Jakuba a jeho pána*.

Režie znamenitého autorova textu se chopil Stanislav Moša, který titulní role svěřil Janu Mazákovi a Viktoru Skálovi. Po premiérách 27. a 28. října se dá tvrdit, že Mošova inscenace patří k těm nejlepším.

Stanislav Moša pojal *Jakuba a jeho pána* jako velkou poctu brněnskému rodákovi

Více než stoliční kritici sjely se do Brna spisovatelské celebrity. Od Říma – Sylvie Richterové po Brno – Milan Uhde... Všichni se stali svědky plnokrevného nastudování hry konfrontující vždy poněkud skeptickou osudovou předurčenost s věčným a nezdolným hledáním svobody na pouti životem, na cestě, na které je člověk napravitelný jen nikdy nekončícím chybováním.

Kupodivu věčným snílkem o dobru a nezkaženosti člověka je spíše Pán. Jeho sluhu Jakuba vybavila zkušenost plebejskou moudrostí, živenou ovšem novými karamboly danými shůry, jak to autor – a tedy již Diderot určil. Kunderův vklad je zásadní a spočívá v optimistické skepsi při nových vykořeněních.

K přesným charakteristikám ústřední dvojice Mazák – Skála patří na straně vládců potměšilý a podlý Rytíř Saint-Ouen Martina Havelky a na vlastní nadutost doplácející Markýz Jaroslava Matějky ve vypravování plnokrevné filozofky Hostinské Lucie Zedníčkové, zastupující klopotnou cestu ke spravedlnosti. Figurami k doložení relativnosti odvěkých pravd jsou živé ilustrace historek: Agáta a její matka (Andrea Březinová, Jana Musilová), mladý a starý Otrapa (Jakub Zedníček, Patrik Bořecký)...

Cesta vede až k závěrečnému poslání vydat se na cestu VPŘED. Nevíme, jak ve Francii, v Čechách to ale odjakživa znamená KAMKOLI.

Jiří P. Kříž, Právo, 30. 10. 2012

FUNNY GIRL JE VÝBORNÉ KOMEDIÁLNÍ DIVADLO

Hudební scéna Městského divadla v Brně uvedla jako první premiéru sezóny muzikál *Funny Girl*. Titul, který nenechá chladným muzikálového diváka a přiláká jistě i diváka filmového. Film s Barbrou Streisandovou a Omarem Sharifem měl obrovský úspěch i u českého publika. Příběh, který napsala Isobel Lennartová podle skutečné broadwayské hvězdy Fanny Briceové, je fascinující svou lidskou pravdivostí, přestože je to v podstatě pohádka o chudé dívce, která ke štěstí a penězům přišla. Jenže svou cílevědomou tvrdou prací a jedinečným nadáním a princ jí bohatství nepřinesl, spíš naopak. O to je příběh životnější.

Divadelní zpracování má ovšem jiné možnosti výpovědi než filmové. Na Broadwayi se dílo objevilo v roce 1964 a o čtyři roky později byl natočen film. Uvedení na Hudební scéně Městského divadla v Brně bylo 22. září a protagonisté to vůbec nemají ve srovnání s filmovým hvězdným obsazením lehké. Ale plní své role na výbornou.

Brněnskou premiéru připravil německý režisér Pavel Fieber, který se už v Městském divadle představil několika vynikajícími inscenacemi (například *Kabaret*, *Evita*...). Na této hře, která je v podstatě komorní záležitost, ukázal svoji schopnost pracovat s intimním světem herce, stejně jako vytvořit s malými

prostředky kvalitní show. Vytvořil divadlo nabitě člověčinou a neutuchající energií. Nositelem energie je však především hudba Jula Styneho. Za dirigentským pultem ji přetváří do reality Caspar Richter, který opustil svět opery, aby se vrátil na cestu muzikálu, která je jeho životem a pravým posláním. Pod jeho taktovkou pulsují svěží a energická tempa jistě a pevně, aniž by zvukově ohrozil zpěváky a při tom rozehrál a vyvážil při tom všechny barvy partitury. Vyrovnává se s nadhledem a elegancí i s hudbou Čajkovského. Sešel se tu zkušený a invenční inscenační tým, který se skvěle doplňuje.

Premiérovou Fanny byla Radka Coufalová. Drobná a křehká, v citových a introvertních scénách dojíhá svou zranitelností a pravdivostí, aby obratem přešla do jiskřivé či pokřivené komiky, nebo si jen tak užívala jako prostořeký fraček. Její schopnosti imitační a pohybové jsou obdivuhodné, kolečkové brusle či Labuť s ploutvemi třesou bránicemi diváků a práce s partnerem je plná napětí, aby obratem přešla v komiku či krutou realitu. Pěvecky prokázala vyzrálost hlasu a plný, barevný tón. Partnerem jí byl Aleš Slanina, který sice nemá pro své mládí a poněkud mile neohrabaný projev přesvědčivost profetického falešného hráče, zato mu divák víc věří, že se chce za každou cenu vyrovnat své úspěšné ženě. Další účinkující jsou této ústřední dvojici rovnocennými partnery, vždyť jde o zkušené a vynikající herce – Igor Ondříček, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Zdena Herfortová, Lenka Bartolšicová, Jana Musilová, Květoslava Ondráková – tohle „obstarožní“ dámské kvarteto si s plnou parádou užívá zpěv, tanec i komiku a jsou neodolatelné. *Funny Girl* je inscenace, která se na Hudební scéně Městského divadla v Brně skutečně povedla!

*Karla Hofmannová,
Kam v Brně, listopad 2012*

BÁSNICKÁ TRAGÉDIE FAIDRA UHRANULA BRNO

Tragédie o nenaplněné lásce Faidry k nevlastnímu synovi Hippolytovi se představila Brnu. Jaká hra byla? Strhující, dojemná a dokonce došlo i na krev.

Jako již tradičně první premiéru sezóny v Městském divadle připravila Hana Burešová j.h. (v minulosti např. *Mojžíš*, *Škola základ života*, *Znamení kříže* a další). Tentokrát si z Prahy kromě svého inscenačního týmu přivezla i kompletní scénu a dokonce i herečku v hlavní roli. Do Brna se v roli Faidry vrací Helena Dvořáková, za stejnou roli již oceněná cenou Alfréda Radoka. Kromě Dvořákové se v titulní roli představí také Lukáš Janota jako její nevlastní syn Hippolytus, Viktor Skála ztvárňuje roli jejího manžela Thesea a Irena Konvalinová její chůvu. Chór představují Hana Kovářiková, Eva Ventrubová a Eva Jedličková. Role vedoucího chóru a posla špatných zpráv se ujal Igor Ondříček.

Drama pojednává o nešťastné lásce Faidry a Hippolyta, který odmítá jak ženy, tak i jejich společnost a raději se oddává přírodě a lovu. Veškerá jeho duševní rovnováha je však zničena Faidrou, jež se přiznává ke své lásce. Celý příběh vrcholí návratem jejího manžela Thesea z míst, ze kterých se nikdy nikdo nevrátil – ze samotného podsvětí.

Joseph Kesselring

Jezinky a bezinky

aneb Arsenik a staré tety

ARSENIC AND OLD LACE

BLÁZNIVÁ RETRO KOMEDIE & PARTY

aneb v pořadí již třináctá
SILVESTRPARTY
v Městském divadle Brno

Městské divadlo Brno

režie Petr Gazdík

V hlavních rolích Zdena Herfortová, Jana Gazdíková a Martin Havelka

Po skončení slavnostního představení zábavní program s občerstvením:

k tanci a poslechu hraje Orchestr Městského divadla Brno i cimbálová muzika Václava Kovářika i oldies diskotéka Jindry Eliáše
několik chodů pestrého rautového občerstvení se světlými nápoji i slavnostní přítetek o půlnoci na jevišti (vše v ceně vstupenky – místenky)

Cena: 2.513,- Kč

Předprodeji vstupenek a místenek:
Městské divadlo Brno
Lidická 16, 602 00 Brno
tel.: 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Jakub a jeho pán

Činoherní scéna

moudrá komedie

10., 11., 25. a 26. LEDNA 2013

Čarodějky z Eastwicku

muzikálová komedie

Hudební scéna

25. – 27. LEDNA 2013

Měsíční kámen

upírsko-gangsterská komedie

Činoherní scéna

29. a 30. LEDNA 2013

Brilantní herecké výkony vás ohromí

Helena Dvořáková jako Faidra ukazuje svoji vrcholnou formu a její výraz nepostrádá žal, bol ani upřímnou lásku k Hippolytovi. Na jevišti odvádí naprosto špičkový výkon a dokazuje, že Cenu Alfréda Radoka dostala zcela zaslouženě. Faidru hraje jako ženu pološleounou, která se nebojí odhalit ani duši, ani tělo. Hippolytos Lukáše Janoty se projevuje zprvu jako rozjívěný chlapec, který si bezstarostně pluje svým životem královského dědice. Po vyznání Faidry však neváhá sáhnout po meči a ukázat svou temnou a bezcitnou stránku. Viktor Skála v roli Thesea představuje muže zestárlého, který se vrací z podsvětí a doufá, že zbytek života dožije po boku milované ženy a syna. Irena Konvalinová zdatně sekunduje Heleně Dvořákové a chůvu stylizuje nejprve do role přísné vychovatelky, která však nakonec podlehne prosbám své „svěřenkyne“ a pomáhá jí získat srdce Hippolytova.

V jednoduchosti je krása

Celé drama se odehrává na poměrně jednoduché černé scéně, jež je v popředí doplněna o několik průhledných plastových „boxů“, které nahrazují lože či pařezy. Zadní část scény je efektně nasvícená dle aktuální nálady. *Faidra* v Brně nabídne náročnému divákovi kvalitní divadelní krmí, brilantní herecké obsazení v čele se skvělou Helenou Dvořákovou. Příležitost vidět jednu z největších hvězd současné činoherní scény v republice by vám rozhodně neměla uniknout. Proto neváhejte a vyrazte do Městského divadla Brno.

Michal Prax,

www.studentpoint.cz, 10. 10. 2012

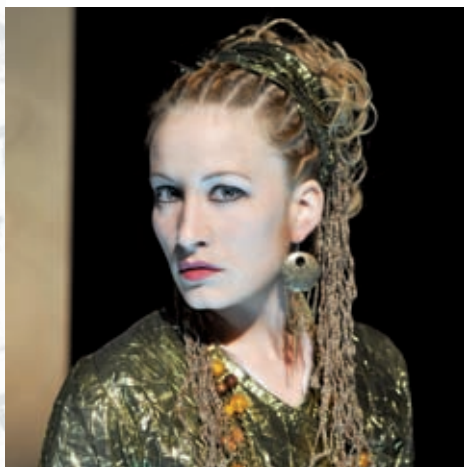
DVOŘÁKOVÉ FAIDRA ZÁŘÍ V BRNĚ

Senekova tragédie *Faidra* se u nás poprvé hrála v Divadle v Dlouhé před pěti lety. Režirovala ji Hana Burešová a do hlavní role obsadila Helenu Dvořákovou (za roli získala Cenu Alfréda Radoka), kterou přivedla z Městského divadla Brno. Inscenace měla v Praze derniéru letos na jaře a nyní byla „přesunuta“ (a přeobsazena ve vedlejších rolích) do Brna.

Hana Burešová zvolila pro text vysoce stylizovanou formu. Dominuje mu práce se sym-

bolicky i emocionálně působícími barvami (rudá, bílá, šedá, zlatá). Určující je zde sytost a koncentrovanost barev, přesných gest tvarujících těla jako dokonalé sochy, emocí. Důležitá je dávka majestátnosti v herectví, hudbě, kostýmech i působivé minimalistické scénografii (téměř prázdné jeviště dotvářené světlem). Použité prostředky jsou účinné, a navíc režisérka rozbíjí státnost textu, rytmičuje jej pomocí chóru. *Faidra* Hany Burešové je estetizovaný tvar mimořádné účinnosti.

V brněnské inscenaci je nejživotnější postava Faidry. Helena Dvořáková se snaží skloubit stylizovaný gestický projev i přednes verše s uvěřitelným, emocionálně vypjatým obrazem ženy zničené city. Ne vždy se jí to daří dokonale, kromě jiných jsou zde ale dvě mimořádně silné scény: Faidra svádí panice a mizogyna Hippolyta a balancuje při tom na šikmém skleněném hranolu v popředí jeviště. Pokouší se tak vyslovit city, za které se stydí.

Bohatost výrazu Dvořákové přechází od dívčí nesmělosti k razantnosti a zoufalství a je završena čistým obrazem jejího nahého těla odhozeného na skleněném „obětišti“. Druhou je proměna Faidry navedené chůvou ke lži a svalení viny na Hippolyta. Po návratu manžela Thesea se původně do zlata oděná, v lese s Hippolytem do bílé svlečená Faidra objeví v šedé, tvář posypanou popelem. Barevná symbolika zavádí ke kajcnosti, ale Faidra se nekaje. Lže a zabíjí tím milovaného

muže i sebe. Už zde je prázdná a neživá a Helena Dvořáková nachází účinné prostředky, aby tuto první z jejich smrtí přesvědčivě rozkryla.

Ostatní postavy se drží více vnějšíkové stylizace, Theseus (Viktor Skála) je zdeptaný, zestárlý hrdina. Hippolytos Lukáše Janoty zůstává také více u vnějšího projevu opřeného o stylizované gesto, proměnlivá a tvárná je postava Chůvy (Irena Konvalinová). Do rudé barvy oblečený Chór (Eva Jedličková, Hana Kovářiková a Eva Ventrubová) funguje bezvadně. Igor Ondříček jako Posel a vedoucí chóru provází se střízlivou důstojností hru.

*Kateřina Slámová-Bartošová,
MF Dnes, 9. 10. 2012*

MY FAIR LADY V BRNĚ A RADKA COUFALOVÁ JAKO BETÁLNÉ ŠNICL

Mám kolegyni, která umí tak dokonale imitovat cikánskou mluvu, že v telefonu nepoznáte, že s vámi nemluví rodilá Romka. To chce cit pro jazyk, fonetiku i rytmus řeči. A všechny tyto atributy nechybí Radce Coufalové, která v Městském divadle v Brně nově ztvárňuje Lízu Doolitlovou (resp. Ďulínkovou) v přeslavném muzikálu *My Fair Lady*, který ovšem, jak známo, Stanislav Moša značně upravil a přepsal do brněnského hantecu (za odborné spolupráce prof. Marie Krčmové). Svoji kolegyni zmiňuji záměrně, neb Radka Coufalová, ač měla na nazkoušení nové role opravdu minimum času a původem je Ostravačka, zvládla všechny záladnosti role i typické brněnské mluvy s naprosto odzbrojující dokonalostí.

Ovšem začněme popořádku. Muzikál *My Fair Lady* měl v Brně premiéru v roce 1999. Tedy v době, kdy ještě nestála Hudební scéna a kdy se soubor MdB výslovně na muzikál nespécializoval. Ano, měl již za sebou úspěšné inscenace *Snů svatojánských nocí* či *West Side Story*, ale strhující a mnohdy trnitá cesta k prestižnímu českému muzikálovému domu teprve začínala, slovy řidiče tak na patnáctém kilometru D1. Ostatně, i pohled do programu na fotografie hlavních protagonistů dává tušit, že nějaká ta doba opravdu utekla. Přesto právě tato inscenace dodnes

patří k nejoblíbenějším. A naprosto právem. Zhlédl jsem po delším odstupu jednu z repríz (obnovená premiéra se konala 25. 3. tohoto roku), a stejně jako před lety představení sklidilo bouřlivý standing ovation. Kromě všech účinkujících si jej zasloužila i perfektně šlapající osmičlenná kapela, kterou od kláves dirigoval Karel Cón.

Jak již bylo naznačeno, zejména díky „nové“ titulní představitelce Radce Coufalové představení jede v neskutečně strhujícím a zábavném tempu. Její Líza nejenže prochází tradiční proměnou z ušmudlaného káčátka po sebevědomou a krásnou dámu, ale dává postavě ještě mnohem víc – úžasnou energii, dívčí půvab, temperament, ani během náročných tanečních čísel se nezadýchává. Je roztomilá i v okamžicích, kdy by jí profesor Hradský (Petr Štěpán), nebýt proslulý klidem Angličana a zvláštní aroganci, snad nejráději nafackoval. Samozřejmě nemohu opomenout vynikající pěvecký výkon Coufalové v notoricky známých slágrech *Jen se těš, profesore!*, *Chtěla bych tančit jen* nebo *Ukaž!*. Skvělí jsou ale i představitelé dalších rolí. Zejména oceňuji do všech detailů dotazenou figuru popeláře Alfréda Ďulínka Ladislavem Kolářem, který ač konstitučně není typickým Doolittlem, vtiskl své postavě vedle obvyklého boдрého buranství i jistou noblesu a eleganci. Obrovským drivem opatřil obdivovatele Lízy Bedřicha Škodu Jiří Mach, který i během náročných písní budil dojem, že se na kolečkových bruslích (výborný nápad choreografa Vladimíra Kloubka) pohybuje od narození. V úlohách pánů ze staré školy, profesora Hradského a jeho přítele plukovníka Špičky, excelují Petr Štěpán a Zdeněk Bureš.

**HC KOMETA BRNO –
HC ENERGIE KARLOVY VARY
4:0 (0:0, 1:0, 3:0)**

12. LISTOPADU 2012

MdB NA KOMETĚ

Foto: Tino Kratochvíl

A tak bych mohl ve výčtu mimořádných hereckých výkonů pokračovat až po Jana Apolenáře v epizodní úloze bláznivého Maďara Karpathyho.

Pro režiséra Mošu snad může být největší pochvalou, že jeho inscenace (a geniální úprava) ani po třinácti letech vůbec nezestárla. Kdykoli jsem totiž *My Fair Lady* na české scéně viděl, vždy jsem si kladl otázku, jak vlastně nespisovnou angličtinu správně přetransponovat do našich krajů, kde, na rozdíl od britských ostrovů, řeč a výslovnost nekastuje jednoznačně společenské postavení obyvatel. Až brněnská inscenace našla správnou cestu, která odkrývá v *My Fair Lady* našim divákům dosud skrytý rozměr. A navíc je neuvěřitelně vtipná – mám-li být upřímný, už dlouho jsem se v divadle takhle nepobavil!

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 23. 10. 2012

MINIRECENZE ROVNOSTI

Když měl v září 1999 v Městském divadle Brno premiéru muzikál *My Fair Lady* s přívlastkem (ze *Zelňáku*), byla to pro tehdy ještě ne zcela vyprofilovaný muzikálový soubor velká událost. V té době měli za sebou

Brněnští z tohoto žánru jen nastudování *Snů svatojánských nocí* a *West Side Story* a specializovali se hlavně na činohry. Právě úspěch originální výpravy amerického muzikálu o povznesení chudé pouliční květinářky však pomohl u Mrštíků odstartovat skutečný muzikálový boom. Za třináct let nepřetržitého uvádění zaznamenala *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) 270 repríz a v roli Lízy Ďulínkové se

vystřídaly hned tři pozdější držitelky Ceny Thálie (Alena Antalová, Petra Jungmanová, Markéta Sedláčková), které doplnila ještě Jitka Čvančarová. Od letošního března uvádí divadlo muzikál po obnovení premiéře, v níž nejzásadnější je nové obsazení většiny rolí. Radka Coufalová se u všech proměn Lízy dostatečně vyřádila a navíc si coby rodilá Ostravačka bez problémů poradila i se záłudnostmi hantecu. Jejímu naturelu je však o něco bližší poloha ušmudlané květinářky než vznešené sebevědomé dámy po proměně. V postavě ješitného staromládeneckého profesora Hradského exceluje nově Petr Štěpán, který v mnoha ohledech dokonce předčí svého už tak dokonalého předchůdce Martina Havelku. Je zvláštní, že tvůrci ponechali v nezměněném obsazení jednu ze stěžejních rolí – plukovníka Špičku. Možná k tomu ale ani nebyl důvod, protože Zdeněk Bureš jej zosobňuje stále s takovou noblesou, jakoby se u něj čas zastavil. V textu došlo jen k několika drobným inovacím, kterých si však všimnou spíš jen fajnšmekři (namísto kazety z videa „odkrágovali“ starou tetu nově kvůli díví-díčku, v songu *Bez tebe* přibyla pasáž „nádraží přesunou – bez tebe“). Při pohledu na „skromnou“ osmičlennou kapelu pod vedením Karla Cóna se nutně nabízí otázka, jak by asi nové verzi slušelo nastudování s velkým orchestrem, který je dnes při všech brněnských muzikálových produkcích samozřejmostí. A co teprve přenesení na Hudební scénu, která by nabídla nespočetně víc technických možností a choreografických řešení? Jenže je možná dobře, že *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) zůstává milou nostalgickou připomínkou toho, jak kdysi Městské divadlo Brno začínalo svoji cestu za muzikálovou slávou.

Lenka Suchá, *Brněnský deník*, 30. 10. 2012

BRATŘI, KTERÍ NABEROU SPÁD

Světově veleúspěšný muzikál anglického písničkáře Williho Russella *Pokrevní bratři* nasadila jako poslední novinku sezony Hudební scéna Městského divadla v Brně.

V retrospektivě vyprávěný příběh dvojčat, která jsou hned po narození rozdělena a vyrůstají v odlišných sociálních poměrech, vznikl v roce 1983 původně jako školní hra.

O pět let později následovala premiéra v Londýně. *Pokrevní bratři* nejsou ani v tuzecku žádnou novinkou: uváděla je už divadla v Pardubicích, Uherském Hradišti, Plzni, Praze, Olomouci či Liberci.

Tento historický exkurs nelíčím samoúčelně. Časem naoko otrávený titul, který je více než muzikálem jakousi dramatickou komedií se zpěvy, je totiž neustále ve skvělé divadelní formě. V překladu Adama Nováka také v Brně dokázali jeho nadčasovou přitažlivost zúročit. Přestože tímto třicet let starým muzikálem rezonují odvěká témata rodičovské či sourozenecké lásky v nejrůznějších podobách, přátelství za hrob, neúprosného osudu, ale také zas a znovu nesmírně aktuální téma sociální pokřivenosti světa, kde jedni nemají práci a druzí žijí v přepychu, nešli brněnští inscenátoři cestou aktualizace, kterou by tento titul zřejmě i hravě snesl. Není jí ale třeba, nenáročný příběh je totiž konstruovaný skutečně jako ze života, divák nemá problém mu věřit a „vpít“ se do něj.

Srdceryvný příběh chudé liverpoolské matky má nejen díky kostýmům Andrey Kučerové a do zadního plánu scény promítaným obrázkům jakýsi dobový anglický odér. Oblečky upomene na vlnu sociálních nepokojů, která Británii otrásla v 70. letech a vyvrcholila nástupem Thatcherové do křesla premiérky.

Autor rámuje titul prologem, v němž vidíme oba zavražděné bratry, Russell svírá a posiluje neodvratnou katastrofu svého příběhu figurou Vypravěče a divadlem na divadle, v němž jako ouverturu biologická matka dvou zabitých zpívá, že vše musí být jenom sen. Vzpomínané milostné, rodinné ani sociální náměty muzikálu nemají geografické ani časové hranice. A tak je možné hrát tento kus o čemkoliv. Režisér inscenace Stanislav Moša ale dobře ví, co muzikálové publikum přetřebuje a po čem touží. Silné emoce a lásku je tady třeba obtáhnout silnější tužkou. Proto se také inscenace rozjíždí velmi expresivním výstupem, kdy mezi dvěma kalužemi krve pláče nebohá matka Paní J. V podobně silném vizuálním víru téměř tříhodinový večer také skončí, šílené počáteční vize se naplní.

Při premiérovém obsazení zřejmě nejvíce zazářila Markéta Sedláčková jako Paní J., tedy skutečná máma rozdělených dvojčat. Subtilní herečka, která není typickým maminkovským typem, sází na civilní neokázalý projev, ale také mocné a expresivní pěvecké výkony. Právě ona zvedá diváky ze židlí.

V centru pozornosti jsou logicky oba představitelé hlavních klukovských rolí. Dušan Vitázek i Lukáš Janota našli pro své malé hrdiny (už autor předepsal absenci dětských herců) podobu uměřené stylizace, která se nepřekotí do infantilního šaškování.

Ivana Vaňková coby paní Lyonsová, která si stůj co stůj pořídí vysněného syna, zvládla zajímavě polohu hystericky ustrašené snobské mámy měnící se v nebezpečnou paranoičku. Sázkou na jistotu je také Stano Slovák, který se s bravurním hereckým odstupem a v suše prozaickém tónu nepostrádajícím emotivitu zhostil role Vypravěče odkakujícího do šesti dalších drobných rolí.

Brněnští *Pokrevní bratři* jsou ukázkou zručně opracovaného muzikálového hitu, který se už díky důmyslnému sestrojení obejde bez bombastického obsazení i výpravy. Brněnská inscenace dokáže divákům i tak traktovat silné pocity stejně jako efektní vzkaz, že divadlo a život se tady díky stávající sociální realitě někdy nebezpečně podobají.

Luboš Mareček, Lidové noviny, 22. 6. 2012

BOURBON KID
WANTED
CENSORED BY PETR ŠTEPÁN * JAN ŠOTKOUSKÝ * STANO SLOVAK

MĚSÍČNÍ KAMEN

Foto: Tino Kratochvíl

29. a 30. LEDNA 2013

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Očistec – hudební trilogie Z. Merty a S. Moši – díl druhý

V roce 2008 měla premiéru další inscenace našemu divadlu dobře známé autorské dvojice. Zdenek Merta a Stanislav Moša se po mnohaleté společné cestě (z níž vzešly tituly *Sny svatojánských nocí*, *Bastard*, *Babylon*, *Svět plný andělů* a *Zahrada divů*) pustili do rozsáhlejšího projektu. Rozhodli se napsat trilogii volně inspirovanou Danteho *Božskou komedií*. Ono notoricky známé: *Peklo* – *Očistec* – *Ráj* nahlížíjí zcela nově, vlastníma autorskýma očima. Po hudebním dramatu *Peklo*, založeném na tezi, že skutečné peklo je schopen vytvořit sám sobě a svým blízkým pouze jenom člověk, přichází na řadu až kabaretně-pohádkový příběh *Očistec*. Do nového příběhu nepřecházejí žádné postavy z předchozího dílu, stejně jako se změnil žánr, mění se i prostředí, jazyk i styl vyprávění. Vazba na první část plánované trilogie je pouze tematická.

Očistec je podle církevní tradice fáze, v níž se lidská duše osvobozuje od svých pozemských hříchů a zapomíná na veškeré tělesné slasti, aby mohla vstoupit do věčného Ráje. I přes utrpení a trápení, která jsou s tímto stavem spojená, dochází nakonec k naprostému a zaslouženému osvobození. Tento metafyzický stav pojímá naše nová hudební komedie *Očistec* zcela reálně. Tříčlenná skupina svobodomyslných rockerů se jistou shodou okolností ocitne v jakémsi podivném klášteře, kde

jsou najednou nuceni vzdát se všeho fyzického/pozemského, co dosud považovali za jediný a opravdový smysl svých životů. Deny, Jerry a Robin jsou na toto zvláštní místo uneseni třemi okouzujícími dívkami, které se je spolu s ostatními členy řádu snaží prostřednictvím přímé konfrontace přesvědčit, že podstatou lidského bytí má být jakési vyšší poslání. V čele s matkou představenou dovolují mniši a mnišky nahlédnout třem „výtržníkům“ do životů těch, kteří svou touhu po tělesnosti, mamonu či obžerství přehnali a sami za to potom tvrdě zaplatili. V příběhu se tedy setkáme jak s hraběnkou Báthory, tak s Maharádžou z Dháří či Pepíkem Stalinem a Dolfíkem Hitlerem. Nic ovšem není tak jednoznačné, jak na první pohled vypadá. Ukáže se, že matka představená má se svými ovečkami poněkud pragmatičtější plány, než se navenek jeví a zachováme pro tuto chvíli jako překvapení, kdo dojde ke skutečnému očistění. Budou to oni tři nevázaní mladíci, nebo nadpozemská bytost Anděla, která dosud nepoznala jiný než klášterní svět?

Jak jsme již zvyklí, **Zdenek Merta** napsal pro nový kus originální, melodicky nápaditou hudbu, kterou doplňují metaforické texty a svižné dialogy **Stanislava Moši**. Hudební nastudování má na starosti **Dan Kalousek**, o choreografii se starají **Aneta Majerová** a **Hana Kratochvilová**, scénu navrhl **Jaroslav Milfajt** a kostýmy vznikají pod vedením **Andrey Kučerové**. V hlavních rolích muzikantů, kteří samozřejmě i opravdu zahrají na hudební nástroje, se můžete těšit na **Stanislava Slováka**, **Dušana Vítázka** a **Jiřího Macha**, sváďet je budou ony tři grácie v podání **Hany Holíšové**, **Andrey Březinové** a **Márie Lalkové**. Matku představenou a její nelidskou dceru hrají **Markéta Sedláčková** nebo **Zuzana Maurery** a **Svetlana Janotová** nebo **Ivana Odehnalová**. Premiéra proběhne na Hudební scéně v sobotu 19. ledna 2013 v režii **Stanislava Moši**.

Klára Latzková

Petr Gazdík si běží pro zasloužené ovace při 100. repríze Bídničků.

Po slavnostním představení vylosovala Johanka Gazdíková jednoho ze tří výherců dárkového balíčku.

Do klobouku pro číslo vítězného diváka sáhl i Petr Gazdík.

Režisér Stanislav Moša poděkoval nejen hercům, ale celému divadelnímu kolektivu, který představení připravuje.

Na drobné oslavě v klubu se sešla Lucie Zedníčková a Petr Štěpán s režisérem Zbyněkem Srbou.

A Zdeněk Junák s Jirkou Pavlicou.

Jaroslav Milfaj, Andrea Kučerová a Staník Slovák určitě něco chystají.

Příprava vizáže dvou hodných tet do komedie Jezinky a bežinky trvala maskérkám několik hodin.

Děvčata ze zákulisí na prohlídce Minieuropa parku v Bruselu.

Po představení Jakub a jeho pán v Bruselu se hosté ještě dlouho zdrželi v divadelním klubu.

Viktor Skála jim vysvětloval, kdo je tady vlastně pánem.

Režisér Stanislav Moša s europoslancem Janem Zahradilem.

Zdeněk Junák v Pavilonu Anthropos zahájil večer k významnému jubileu Jiřího Morávka.

Oslavy se zúčastnil i skladatel Zdeněk Merta.

Stanislav Moša přišel z vaříčho koite Kajot Arény, kde Kometa porazila Karlovy Vary 4:0.

V pozadí všudypřítomný náměstek ředitele Zdeněk Helbich.

LISTOVÁNÍ

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem S.r.o.

ALSTOM

PS BRNO

OKNO **STYL**

PSK Group
Dynamická stavební společnost

J.S.C. BRNO a.s.

e-on

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN PROSINEC 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

179. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 12. 11. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana –

Ptákoviny

Foto: jeř Kratochvíl

20. – 22. 12. 2012
v 18.00 hod.
Činoherní scéna
a divadelní dvorana

BETLÉM

Pastorála
aneb Hry vánoční

Zvolnit v předvánočním shonu a naladit se na tu správnou sváteční notu vám spolehlivě pomůže inscenace *Betlém* – jedinečná koláž příběhů, které každý zná, které jsou však vyprávěny tradičně poeticky a přitom se zdravým nadhledem, humorem a neokoukaně. Nebude chybět živá hudba klezmerské skupiny a dětského sboru. Vánoční nálada prostoupí také divadelní dvoranou, kde vždy půl hodiny před začátkem každého představení, tedy **v 17:30 hodin**, bude k vidění živý *Betlém*!

Člen orchestru Městského divadla Brno, foto: jeř Kratochvíl

František
Školař